

imidlertid ikke komme dybere ind derpaa. Den ærede Minister udtalte, at naar han modtog Henviſningen af Havneforholdene ved Ribe, var Meningen fra hans Side den, at det ſkalde være en ændret Plan. Nu ſiger jeg for mit Bedkommende, at jeg vilde, ſom ſagt, gerne være med til at bidrage til, at der kunde komme noget ud af denne Sag, og derfor er det min Henſiſt ſnareſt muligt at meddele de intereſterede Parter, derovre, hvad der er Ministerens Mening, thi det er jo ſelvfølgelig, at der ikke kan komme noget ud af denne Sag, medmindre de have Ministeren med ſig. Jeg vil derfor ſpørge Ministeren, hvad han mener med denne ændrede Plan, og dette Spørgsmaal ſtiller jeg for at ſaa et Svar, der kunde være til Beſledning for det Referat, ſom jeg anſer mig forpligtet til at give de bedkommende, for om de mulig kunde imødekomme de Fordringer, der ſtilles fra Ministerens Side. De have jo ikke blot og bart anſøgt om at ſaa de 900,000 Kr., men om at ſaa Sagen underſøgt, fordi de paastaar, og forekommer det mig, paastaar med gode Grunde, at navnlig den Erklæring, ſom er afgiven af Fiſterikontroløren, ikke er rigtig. Derfor mene de, at Ministeren vilde ſaa et noget andet Syn paa Sagen, naar de fik en anden Underſøgelse af Folk, der vilde give rigtige Oplyſninger til Ministeren. Men naar Ministeren nu ſiger, det er en helt ny Plan, han forlanger, uſuffer jeg meget nærmere Oplyſninger, derom for at bidrage mit til, om vi kunne ſaa Sagen ført igennem en Gang paa en eller anden fornuftig Maade.

Indenrigsministeren (Singerſlev):

Jeg kan ikke ſige det ærede Medlem, hvilke Fordele der kan følge af en vis Beliggenhed, ſaaſom en Grænſebeliggenhed, det er ſelvfølgelig umuligt, og det vil jeg ikke ſvare paa, men efter min Erfaring har enhver Beliggenhed visse Fordele og visse Ulemper. Hvilke diſſe ere, i det enkelte, kan jeg ikke her beſkrive. Hvad angaar det ærede Medlems Spørgsmaal om Ribe, ſkal jeg ſvare nu paa en anden Maade, men jeg vil naturligviſ ikke hembødige det ærede Medlem til noget ſom helſt. Jeg ſiger, det kan ikke nytte at begynde at andrage paa det gamle og anſtille Underſøgelſer paa det gamle Projekt, thi det er domfældt, det kan ikke sættes igennem, og det er mig uden, nogen ſom helſt Betydning, at det ærede Medlem ſiger, at Fiſterikontrolørens Oplyſninger ere urigtige. Han har givet dem efter bedſte Hønhørdende, og jeg anſer dem ikke for urigtige; den ene og den anden kan ſige, at de ere urigtige,

men det er ikke alene det, det ſtaar paa. At underſøge det gamle Projekt nytter ikke, det er til Bunds underſøgt og kan ikke gennemføres; vil man underſøge noget, maa det ikke være det gamle, men noget nyt, men om man kan finde noget nyt og noget mindre, vil jeg ikke her udtale noget ſom helſt om. Det kan jeg ikke. Spørgsmaalet ſkal netop ſtilles ſaaledes: Kan man gaa til at underſøge diſſe Forhold med Nytte, ſaa at man kommer til et formindſtet eller et noget andet Projekt, det kan jeg rimeligviſ, maatte være med til, men gaa til en Underſøgelse af det gamle, ſom jeg har underſøgt i mange Aar, kan jeg ikke. Det maa det ærede Medlem gerne fortælle Andragerne, at jeg har ſagt, at det, vi nu have Traug til, er ikke en Underſøgelse af det gamle, men Underſøgelsen maa gaa ud paa at finde andre Veje. Hvilke diſſe ere, ſtal jeg ikke ſige noget om her, det kan jeg ikke.

R. Nielsen: Jeg kan ſaa godt fatte, at den højtærede Minister ikke kan have alle Enkeltheder klart i Hovedet, naar jeg tænker paa den Tid, vi ere ſamlede her inde, fra Jul til April. Jeg kan ſaa godt forſtaa, at den Slags Smaating ikke kunne være nærværende. Men paa den anden Side, naar den højtærede Minister gør gøelbende, at jeg kræver for meget, vil jeg dog udtryffeligt betone, at jeg kræver i Virkeligheden ingent Ting. Det er ikke noget Krav, der ſtilles fra min Side. Jeg har kun gjort mig til Talſmand for en fattig, reſtkaffen og hæderlig Mand, der ſidder i en ſtor Bedrift og tilfører Banen en betydelig årlig Indtægt, for at han ſkal blive behandlet paa den meſt velvillige og lempelige Maade. Det er alſaa ikke et Krav, men en Henſtilling om paa et Omraade og over for en Mand, hvor jeg tror, der er Grund dertil, at tage Sagen paa den velvilligſte, blødeſte og for ham meſt favorabile Maade. Det er kun det, jeg henſtiller til velvillig Overvejſe. Jeg ſkal, efter at have hørt den ærede Minister, udtale, at kunde jeg ſaa en beſtemt Udtalelſe, der gik i Retning af, at noget ſaadant finder Sted, ſtulde jeg være tilbøjelig til at tage Forſlaget tilbage. Jeg forſtaar godt, at han kan og bør ikke trodſe ſin Sag igennem. Men paa den anden Side tror jeg virkelig, at her ligger der noget for, der giver Berettigelse til, ikke at kræve — det indrømmer jeg fuldt ud — men Berettigelse til, naar man kender Forholdene, at gøre den ſtærkeſte Henſtilling, man kan, for at han i det mindſte kan være det Haab, at man ved en fremtidig Underſøgelse af Sagen ikke forud vilde være